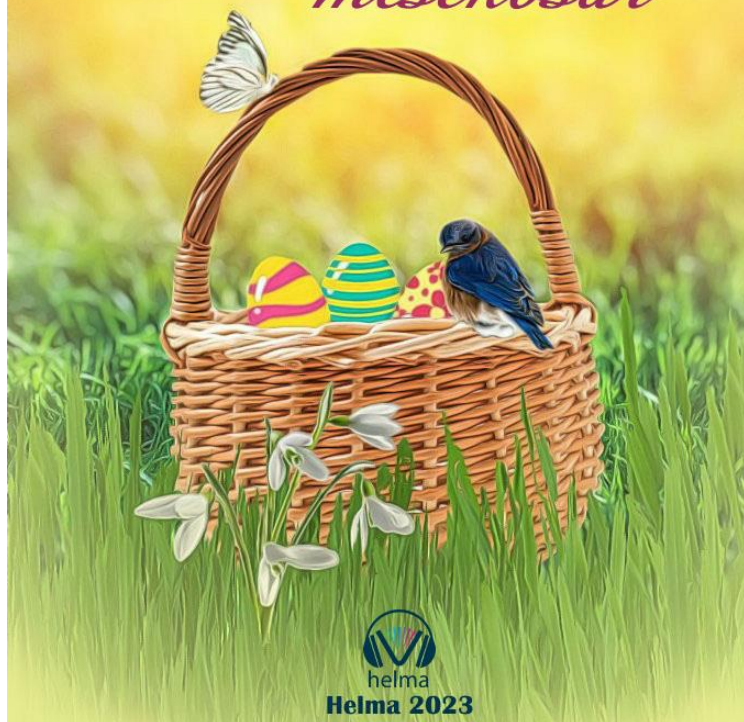

Bódai-Soós Judit

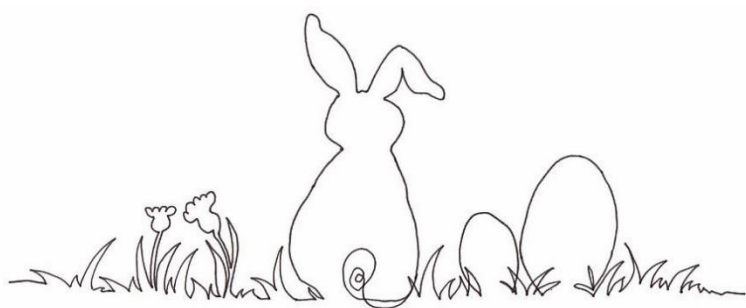
Hímes- verses mesekosár

helma
Helma 2023

Hímes-verses mesekosár

Bódai-Soós Judit

Copyright © (Bódai-Soós Judit 2023)

Az elektronikus könyvet kiadja a
HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u.
75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó

ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-29-6

A borító Szopos Katalin munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala:

www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm
- Spotify
- Google Podcast
- Apple iTunes
- RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Éber süni

Sün-apónak mi a baja?
Nem nyughat a sün-unoka.
Felveri a sün-családot,
megtöri a téli álmat.

- Aludjál még, kicsi lurkó!
- mordul zordan sün-nagyapó.
- Hideg van kint, s nincs eleség
- szól közbe a sün-feleség.

De a kicsi süni éber,
bökdösődik testvérével.
Szemére már nem jön álom,
épp úgy nyüzsög, mint a nyáron.

- Ejnye! A kis szedte-vettel!
 - A sün-népet jól fölverte
 - mérgelődik sün-apóka.
 - El ne hidd, hogy ez jó móka!
- De én érzem, hogy már nincs tél
- felel a kis sün, és nem fél.
 - Meleg napsugár ébresztett;
 - nyert a tavasz: a tél vesztett.

Addig-addig mondogatja,
hogy kikémlel öregapja,
majd mosollyal biccent egyet:
– Itt a tavasz. Felkelhettek.

Télűző ibolya

Erdő mélyén, bokor alján
szirmot bont az ibolya.
Kis fejével nagyot bólínt;
telet űz e csepp csoda.

Enged a fagy, olvad a hó,
megérkezik a tavasz.
Fuss el innen, vén tél-bátyó!
Goromba vagy, zord, kopasz.

A víg tavasz mosolyával
simogatja a tájat.
Nyomában a kis ibolya
friss illata szétárad.

Március

Mosolyarcú Március
tavaszt hoz a hátán.
Kék szemében ott az ég,
s rajta szép szivárvány.

Rügyet fakaszt jobb keze,
ballal sünit ébreszt.
Égre csalja a Napot,
hogyan melege érezz.

Kikelet-keltő kismozdony

Az erdei vasút keskeny nyomtávú sínpályáján Zsombor, a kis dízelmozdony volt az úr. Ő húzta a kirándulókkal teli kocsikat tavasztól őszig. Az erdőn keresztül kacskaringózó sínpár egy kis patak mellett futott, annak kanyarulatait követte.

A patak keskeny volt és végig bokrok, fák árnyékában csörgedezett, ezért, aki nem ismerte, szinte észre sem vette. Nevét is arról kapta, hogy a napfény alig-alig érte: Árnyasnak hívták.

Zsombor és Árnyas nagyon jó barátok voltak. A kicsi mozdony menet közben szívesen társalgott a patakkal, kattogott, zakatolt, dudált, barátja pedig vidáman locsogott-fecsegett, és persze, amiben csak lehetett, mindig segítették egymást. Télen pedig, amíg Zsombor az erdőszéli kocsiszínben pihent, Árnyas befagyva szundikált. Rendszerint egyszerre ébresztette őket Kikelet, a tavasztündér.

Néhány évvel ezelőtt a mozdony éppen az első tavaszi útjára indult, amikor különös dologgal találta szemben magát. Az állomáson türelmetlenül várta, hogy a sok álldogálás után végre ismét szaladhasson és megbeszélhesse Árnyassal a téli álmait, így, amikor szabad jelzést kapott, fürgén berobogott az erdőbe.

Amint a sín pár a patak mellé kanyarodott, Zsombor nagyot dudált, hogy ezzel üdvözlje barátját. Árnyas azonban nem felelt.

– Mi történt veled, barátom? – kérdezte ijedten a kis mozdony, mert látta, hogy a patakkal valami nagyon nincs rendben. Nem folyt, nem mozgott a vize. Olyan volt, mintha kővé vált volna. Válaszolni sem tudott Zsombor kérdésére, csak dermedten hallgatott. – Árnyas! Mi van veled? – kiáltott ismét, most már kétségbeesetten.

– Befagyott – jött a válasz a fák közül. Egy erdei pintyőke felelt Árnyas helyett.

– Még sosem láttam őt ilyen állapotban – töprengett Zsombor –, hiszen eddig még mindig egyszerre ébresztett bennünket a tavasztündér. Most mi történhetett?

– Kikelet idén megfeledkezett a barátodról – susogták a fák. – Felébresztett téged, bennünket, a bokrokat, a virágokat és az egész természetet, de ez a kis patak valahogy elkerülte a figyelmét.

– Ez nem lehet! – tiltakozott a mozdony. – Mi lesz így vele? Árnyasnak muszáj kiolvadnia, fel kell ébrednie, különben elpusztulnak a benne lakó élőlények.

– Szólni kell a tavasztündérnek – javasolta egy áfonyabokor.

– Szólok én. Most rögtön. Bizony, bizony – erősködött Zsombor. – De hol találom?

– A leg-na-gyobb fa te-te-jén, a-mott túl, az er-dő vé-gén – kopogta a választ egy nagy, piros tarkójú fakopáncs.

– Az ám! – bólintott egy vén bükkfa. – Tényleg ott van. Csak az a baj, hogy ilyenkor már ő is alszik. Elvégezte a dolgát, felébresztette a természetet, most ő pihen.

– De ne pihenjen! Még nem pihenhet! Nem ébresztett fel mindenkit, hiszen Árnyas itt maradt befagyva – csattogott, dohogott a kicsi mozdony, majd elszántan hozzátette: – Megyek és kiugrasztom én az ágyából ezt a tündért.

Olyan sebesen zakatolt végig az erdőn, mint még soha. Meg sem állt a túlsó széléig, ahol aztán eszeveszett módon dudált és kiabált. Akkora zajt csapott, hogy arra tán még a holtak is felébredtek volna. Így aztán, nem csodálkozhatunk azon, hogy a tavasztündér szeméből is sikerült kivennie az álmot.

Jött is Kikelet dülva-fúlva, hogy panaszt tegyen a ricsaj miatt, de a kis mozdony hamar beléfojtotta a szót és szemére vetette mulasztását. Erre aztán egyből elpárolgott a tündér haragja és rettenetesen elszégyellte magát. Azt sem tudta, hogyan kérjen bocsánatot. Tüstént előkapta varázspálcáját, és egyetlen suhintással felolvasztotta a kis patakot.

Árnyas boldog csörgedezéssel hálálkodott Kikelet-keltő barátjának, Zsombor pedig vidáman dudált egy nagyot a tavasz köszöntésére.

Tojásváró locsoló

Nyuszi szaladt errefelé,
piros volt a farka.
Azt mondta, hogy tojást festett,
így lett tarka-barka.
Hoztam egy kis rózsavizet;
megöntözlek vele.
Kosaramba tojást gyűjtök,
te is tegyél bele!

Szabad-e locsolni?

Kicsi manó az erdőben
meglocsolta a nyulat.
Hímes tojást kapott érte;
egy tarkát, egy pirosat.

Én is locsolkodni jöttem,
nem tudom, hogy szabad-e.
És ha téged megöntözlek,
hímes tojást kapok-e?

Az ibolyaillatú Március

Egy reggel a Nap kíváncsian kandikált ki egy fátyolfelhő mögül, és úgy érezte, hogy az egyre gyengülő telet végre le tudja győzni, és minden erejét összeszedve ébresztőt fújt a szunyókáló természet fülébe. A hosszú pihenéstől kissé elzsibbadt sugarait nyújtogatva megcsiklandozott néhány hóvirágot, aztán az énekesmadarak torkát aranyozta be, hogy dalukkal tisztán, hangosan köszönthessék az érkező tavaszt. A fák lerázták ágaikról a havat, és rügyet fakasztva ringatták a madarakat. A hóolvadás megállíthatatlannak tűnt, és az eddig fehér világ tarkulni, színesedni kezdett. Az első bátor kis virágok zöld hajtásaikkal csimpaszkodtak a napsugarakba, és mohón itták a megolvadt hó levét, hogy életet, erőt merítsenek belőle.

Ott, ahol az Idő született, és a hónapok élnek, egy ezerszínű kerekerdő közepében éldegélt a Tavasz, három gyermekével; Márciussal, Áprilissal, és a kis Májussal. Hozzájuk látogatott el egy szép, derűs napon a vén Idő összes gyermekével és unokájával, hogy megünnepeljék a természet ébredését.

A gyerekek egész nap az erdőben szaladoztak, hóvirágot, ibolyát gyűjtöttek, és bújócskázni kezdtek.

Éppen úgy játszottak, mint az embergyerekek, csak hogy nekik a varázstudományuk is segített az elrejtőzésben.

Volt köztük olyan, aki láthatatlanná varázsolta magát, vagy elmotyogva egy bűbájt, fává változott. Éppen emiatt igen nehéz dolguk volt, ha meg akarták találni egymást. De szerencsére, többnyire már ismerték pajtásaik trükkjeit, és a hozzájuk tartozó ellenvarázslatokat, így estére mindig előkerült mindenki. Ha pedig mégsem bukkantak nyomára valamelyiküknek, azt végül előcsalta saját korgó gyomra.

Ezen a szép napon Március is úgy döntött, hogy varázslattal rejti el magát. Már régóta tervezgette, hogy mit tegyen, így egy egészen új bűbájjal állt elő. Nagyon szerette az ibolyákat, csodaszép kékes-lilás színüket, bódító illatukat, ezért úgy határozott, hogy közöttük keres rejtekhelyet magának.

Úgy döntött, hogy belebújik egy szép ibolya szirmába. Elmormolta gyorsan az ehhez költött varázsigéjét, amitől olyan aprócskára zsugorodott, hogy kényelmesen elfért a szirmban, és rögvest bele is csüccsent. Aztán gondolt egyet, és hogy még biztosabb legyen a rejtekhelye, újabb varázsigét szavalt:

Ibolya szirmába bújtam
egy napsugár elől.
Csak akkor találhatsz rám,
ha dallal hívsz elő.

Miután ezzel is megvolt, elfészkelődött a szíromban, és várta, hogy valaki rátaláljon.

Keresték is mindenütt, de olyan biztos volt ez a kieszt varázslat, hogy énekszó nélkül semmiképpen sem lelhettek rá. Az pedig senkinek sem jutott eszébe, hogy énekelve keresgélje.

A gyerekek lassan elunták a játékot, miután sorban fény derült mindegyikük bűvőhelyére, és már csupán Március után kellett kutatni. Fel is adták a dolgot, és inkább hazaballagtak, hogy megvacsorázzanak. Azt gondolták, hogy ha elég éhes lesz Március, majd előjön magától is.

Bizony, abban igazuk volt, hogy a hosszú várakozásban a kis rejtőzködő is megéhezett, és ahogy a Nap egyre alább kúszott az égen, úgy nőtt az ő éhsége is.

– A mai bűjőcskát biztosan én nyertem – gondolta magában –, a többiek talán már haza is mentek. Jó lesz most már, ha én is elindulok.

Ám csupán szeretett volna indulni, mert a saját varázsigéje csapdába zárta. Bárhogyan is próbálkozott, az ibolyaszírom nem engedte. Végül be kellett látnia, hogy addig nem szabadul, amíg versikéje szerint valaki elő nem hívja egy dallal.

Nagyon félt, a máskor mindig mosolygós kislegény szája most bizony sírásra görbült.

Amíg pedig Március az ibolyaszírom rejtekében pityergett, és az estére lehűlt levegő

miatt úgy vacogott, hogy az egész ibolyabokor reszketett belé, családja vígan vacsorázott a jó meleg házban. A szívárványos Tavasz vette észre először, hogy legidősebb gyermeke hiányzik. Amikor mindenkit kifaggatott, kiderült, hogy reggel óta senki sem látta Márciust.

Lett is nagy izgalom, kapkodás. A kicsiket hamar ágyba parancsolták, a felnőttek pedig elindultak megkeresni az elveszett gyermeket. Órákon keresztül bolyongtak az erdőben, Március nevét kiabálva, de hiába, a fiúcska csak nem került elő. Már egészen besötétedett, amikor Tavasz, kétségbeesésében segítségül hívta a földet, a levegőt és a vizet.

Március először a föld mormolását hallotta meg, de képtelen volt felelni rá, aztán megérezte, amint a levegő megmozgatja az ő kis ibolyaszirmát, a fülébe susog a szél, de hiába próbált belekapaszkodni, saját varázslatába ütközött nyújtózkodó keze, és így sem szabadulhatott a maga okozta rabságból.

Aztán végre felcsendült egy csodálatos, lágy dallam. A közelben csörgedező patak énekelt:

Március, Március,
Kikelet gyermeke.
Jöjj elő, bújj elő!
Hol lehetsz? Hallod-e?

Március, Március,
szép Tavasz kisfia.

Hol lehet rejteked?
Bújj elő, kis buta!

A víz dala végre megtörte a varázst, és az éhes, vacogó, rémült gyermek kibújhatott az ibolyasziromból. A hidegtől már éppen olyan lila volt a szája, mint az ibolya virága, alig tudta elmotyogni a varázsigét, amitől visszanyerhette eredeti méretét, aztán a kimerültségtől összerogyott.

A szél viszont észrevette, és egyenesen Március édesanyjához szaladt a hírrel, hogy megtalálta a fiút. Ő pedig néhány perc múlva már karjaiban melengette reszkető gyermekét.

Szerencsére az ijedtségen kívül más baja nem lett a kislegénynek, de a kaland azért nem múlt el nyomtalanul. Az történt ugyanis, hogy a kis Március olyan sokáig volt az ibolyaszirom foglya, hogy minden porcikája átvette az ibolya illatát. Ez az illat pedig, bármennyit is mosakodott, örökre megmaradt. Ezért olyan finom ibolyaillatú még ma is a március.

Tavaszhozó hóvirág

Hófehér fejével
bólint a hóvirág,
mert rég tavaszra vár
a szunnyadó világ.

Törékeny jószág kis
fejével újra int,
s e jelre odafönt
a Nap nagyot kacsint.

Meleg tekintete
elűzi a telet.
Ébredj fel végre Föld,
mert itt a kikelet!

Festéknyomok

Egy kisegér tojást lopott,
piros lett a bajsza,
mert a frissen pingált tojás
foltot hagyott rajta.
Jobbra-balra szaladt vele,
mégis nyakon csípték;
útját piros csík jelezte:
árulkodó festék.

Bólintóni esete a Húsvéti nyúllal

– Bólintóni egy igen aprócska lény, aki ott lakik a füled mögötti kispolcon – mondta nagymama Ancsinak, az unokájának, aki éppen akkor vackolódott el ágyában, felkészülve az ebéd utáni szunyókálásra. – Az a feladata, hogy irányítsa a fejedet, hogy bólints, amikor bólintanod kell, és megrázd a buksidat, ha nemet kell intened.

– Á, ez butaság, mami! A fejemet én irányítom, és akkor bólintok, amikor csak akarok.

– Ohó! Te csak azt hiszed! Próbálj csak meg úgy bólintani, hogy valójában nem is akarsz!

A leányka még a homlokát is ráncosra gyűrte nagy igyekezetében, annyira nem akart, s oly erősen próbált mégis bólintani. Végül kis feje nagyot biccent.

– Tudok így is bólintani – mondta csodálkozva.

– Na, látod! Pedig nem akartál, igaz?

– Hááát, arra gondoltam, hogy ne akarjak, de azért megpróbáltam, hogy megy-e. Jól csináltam?

– Jól bizony. Bólintóni pedig akcióba lépett.

– És ő mindig tudja, hogy mikor kell bólintani?

– Az a helyzet, hogy olykor-olykor ő is eltéveszti a dolgot – válaszolt nagymama az

emlékeiben kutatva. – Egyszer például találkozott a Húsvéti nyúllal...

– Igazándiból nincs is olyan – vágott közbe Ancsi.

– Hát ez az! Bólintóni is éppen ezt gondolta, és rögtön meg is mondta a nyúlnak. A Húsvéti nyúl viszont nagyon nem örült annak, hogy ez a kis körömpiszoknyi valaki nem hisz benne, ezért elhatározta, hogy megtréfálja.

– Mit csinált?

– Hazament a családjához, ahol már mindenki javában készülődött a Húsvétra, és lelkesen festegette a szebbnél szebb tojásokat. Elmesélte nekik, hogy mi történt vele, és tanácskozássra hívta a többieket. Arra gondolt, hogy együtt biztosan sikerül kitalálniuk egy olyan furfangos kérdést, ami megzavarja Bólintónit, és zavarában majd nem tudja, hogy mit tegyen.

– Sikerült nekik?

– Tudod, a Húsvéti nyulak nagyon okos jószágok, nem volt nehéz megoldaniuk ezt a problémát.

– Mit kérdezett Bólintónitól?

– Kezébe vett egy frissen festett piros tojást, és a kis kételkedő elé állt, aztán föltett neki egymás után több kérdést is. Van kedved játszani?

– Persze! – felelt örömmel Ancsi.

– Legalább megtudjuk, hogy a te Bólintónidat is meg lehet-e zavarni – mondta mosolyogva a

nagymama, és előhalászott a zsebéből egy pirosra pingált tojást.

– Nahát, mami! Te készültél! – csodálkozott a kislány.

– Nem én. Éppen csak összefutottam a konyhában a Húsvéti nyúllal – felelt, és kacintott hozzá egy nagyot. – A nyúl első kérdése ez volt: Ez itt egy tojás, igaz?

– Igaz – mondta Ancsi, és nagyot bólintott.

– Nálam van, tehát az én tojásom. Igaz?

A lányka megint bólintott.

– Ezt a tojást egy tyúk tojta. Igaz?

Újabb bólintás.

– A tojás azé, aki tojta. Igaz?

Határozott bólintás.

– Szóval, a tojás azé, aki tojta, de az is igaz, hogy egy tyúk tojta, és az is igaz, hogy ez az én tojásom. Mindebből az következik, hogy én egy tyúk vagyok, és ezt a tojást én magam tojtam. Igaz?

Ancsinak tátva maradt a szája. Hirtelen se bólintani, se nemet inteni nem tudott. A logikát követve bólintania kellett volna, de hogyan mondhatná azt a nagymamájára, hogy ő egy piros tojást tojó tyúk? Törte, törte a buksiját, de nem jutott megoldásra.

– Mami – mondta végül csendesén –, azt hiszem, hogy az én Bólintónim is megzavarodott.

– Látom kicsim – mosolygott a nagymama, és szelíden megsimogatta unokája fejét –, még a szádat is nyitva felejtette zavarában.

– De te valójában nem vagy tyúk, és nem tojusz tojást, ugye? – kérdezte gyanakodva Ancsi.

– Persze hogy nem! Sőt, a Húsvéti nyúl sem tyúk. A kérdésében volt egy kis csalafintaság. Most aludj egy nagyot, s mire felébredsz, biztosan rájössz te is, hogy hol hibázott a nyúlféle logika!

A kislánynak nem kellett kétszer mondani, hogy aludjon. Nagymamája még ki sem ment a szobából, ő már álmvilágban kergetőzött a Húsvéti nyulakkal.

Délután pedig, amikor felébredt, örömmel újságolta nagymamájának, hogy rájött a furfangos kérdések nyitjára.

Te vajon kitalálod-e, hol a hiba?